

Halina Turek-Krysztoforska

ZACHOWAJ
UŚMIECH

Wrocław 2007

„ABY STAĆ SIĘ LEPSZYM
NIE MUSISZ CZEKAĆ
NA LEPSZY ŚWIAT”

PHIL BOSMAN

Kolorowy pył

Przez wąską szczelinę wpada światło
słonecznymi smugami
drży kolorowy pył
piękny zaczarowany lśniący
jakby z prawdziwego złota był —
cudowny wschód słońca
błękitne niebo
tyle uroku w zjawiskach się kryje
dziękujemy Bogu za te skarby
i za to że człowiek żyje —
przypomniało mi się morze
śmieszki srebrzyste siodłate
ptaki biegusy drepczą w ciszy nocnej
boja jęczy a rybitwa płacze —
noc rozpryskuje okruchy
słonecznych blasków
to zatopione turkusy nieba
wiatr dmie w żagle popycha statki
bo nikt tego nie zrobi inaczej —

Brzegi

Biała mewo skrzydlata
nad modrymi falami
żagle potrącasz
przesyłasz złociste promienie
aż do horyzontu końca —
czasem naiwnych zwodzisz
kołując nad pustą barką
bo nocka nie tak szybko mija
nie tak szybko
zaspane słoneczko wschodzi —
nim zabłyszczą poranne zorze
fale delikatnie będą obmywać
gładką tafłę i brzegi
w tysiące blasków je zamieniają —
ty rysując białe zygzaki i kreski
świergotem pocieszaj
rybaków szeregi —

Litanie

Wstając ze snu
boimy się każdego dnia —
za murami wspomnień
pozostało tyle pięknych chwil
szczęście i radość
pokryła mgła —
to one karmiły nasze młode ciała
gdy słońce pływało w jeziorze
nawet ptaszyna mała
ukryta w krzewach
poranne litanie śpiewała —
to one budziły ze snu
a horyzont
czerwonym słońcem
naszą miłość rozgrzewał —

Wiosna

Ta pora roku
w powietrzu dźwięczy
ulgą i szelestem gwiazd
spadających jak perłowe łzy
na domy i ulice
pograżonych we śnie miast —
jak urzeczona patrzę
na Jowisza i na świat
który urasta
do miary zbawienia —
wypatruję jutrzni
pamiętasz
obiecałeś przysłać
by ukoić tęsknotę
która gasi wszystkie
piękne marzenia —

Nadzieja

Wycisnąć wyrwać
wszystkie wspomnienia
cudownego życia
młodości
jak krople wody ze źródła
jeziora przystrojonego światłem
roziskrzonych gwiazd —
zapalić dla wszystkich ludzi
dla ciebie
dla mnie
by życie nie musiało
ciągnąć tęsknotą nas trudzić —

Amorek

Błądzimy w świecie marzeń
płyniemy przez morza toń
wiatr cicho smętnie przygrywa
zimny pot oblewa skroń —
czyżbyśmy dobrnęli do celu
jest taki sam balkon okna i drzwi
nawet na ścianie obraz amorka
taki malutki niewinny
kominek gdzie jeszcze
ogień się tli —
tylko ty już nie ten sam
obcy i inny —

Żal

Tak szybko mijają lata
spadają kartki z kalendarza
gdzie pogrzebać żal
za utraconą nadzieją —
miłość nie jest piosenką
ni spokojnym snem
potrafi zasmucić serce
zamiast radością
powlecze złem —
odległa nieosiągalna
mówi ustami wiatru
szumem lasów i pól —
potrafi drażnić
lotem ptaków na niebie
poniewierać
i sprawiać ból —

Kryzys

Jeśli ten kryzys przeżyjemy
miejsca nie zmienię
bo w bruździe mojego uczucia
wypuściłam twarde korzenie —
piję z twych ust krople słodczy
powtarzam drogie imię
by rozerwać okropną ciszę —
ale uświadamiam sobie nagle
że naszą miłość
zawsze mogę ujrzeć
w zielonych falach Odry
jak w majowym zwierciadle —

Sejf zapomnienia

W podwójnym sejfie zapomnienia
odkryliśmy miłość
nie pytając nikogo
bez zgody otoczenia
samotność odeszła —
to się bardzo liczy
zazdrość nie ma szans bytu
pamięć zaciera
smutny widok zniczy —
każda chwila
jak meteor rozbłysła
echo rozłąki
nie będzie ścigać —
potem znikniemy
wejdziemy w blask cieni
ustami się przytulimy
do naszej matki Ziemi —

Ból wolności

Polsko
ziemio rodzona
urzekasz czarem swej młodości
tak radośnie otwierasz
ludziom swe ramiona —
bogactwem barw głębin
i diademem gór
zielenią lasów i pól
pod których stopami
oceany i morza płyną —
ucisz w naszych sercach
głodu i wolności ból —
jako i ja
uciszam w sobie złość
która czasem się pieni
bo mojej wielkiej miłości do Ciebie
nikt i nic już nie zmieni —

Polska

Miłością naszą
przez tysiące lat czczona
rozrywana
odzyskiwana
byłaś i będziesz
zawsze
w naszych łzach kąpana —
patrzy teraz na Ciebie
cały świat
porwano Cię w ramiona Europy
oby dobry Bóg czuwał
nad Twym ludem
zbiedniałym od przeszłości
gdy wojny przeżywał cudem —
dziś tego cudu
nie możemy zobaczyć
w zagmatwanej polskiej
sprawiedliwości —

Pogarda

Od początku historii
raz po raz
zmieniasz Polsko ustroje i barwy —
tylko my w miejscu stoimy
wśród nienawiści
wulgarnych słów i pogardy —
zmęczeni biedą
drżącymi rękami
coraz mniej banknotów liczymy —
pukasz do naszych drzwi
do bramy
nie mamy siły otwierać —
serca bólem krwawią
a na naszych rękach
wciąż kajdany —

Upadek

Nasza służba zdrowia
już się nie liczy
rozpacz doprowadziła do rewolty
my chorzy
nad ich przyszłością
zapalamy znicze —
rząd robi z siebie wielkiego bohatera
mówiąc że w Polsce
dużo lepiej się dzieje
ponad połowa narodu
już pogrzebała nadzieje —
miłość wygasa
nienawiść wzrasta
a Papież prosił o pojednanie
tylko te słowa już nie docierają —
jesteśmy najmądrzejsi
na tym bożym świecie
największe znaczenie
dziś trendy mają —

Duce

W kulturze chamstwa
seksu nienawiści
pławi się dzisiejszy lud
nie używając chociażby dla oka
sławnych figowych liści —
to wielka zaraza
gdy medialna istota na oczach milionów
takie wydarzenie stwarza —
jesteśmy narodem wierzącym
wielkim mecenasem tradycji
lecz to się zda na nic —
od wieków piszą o tym kroniki
Polak bohater lubieżnie dziki
działa jak ongiś bezmyślny Germanin
brawo — bisujmy stare nawyki
przykładem może być Duce
czy inne osoby naszej polityki —
po co pomagać bliźniemu
wystarczy że pławimy się w sztuce —

Narkomani

Obłoki pływają razem z nimi falami
by spaść bez krzyku bez łez —
wyzuci z człowieczeństwa
odlatują na skrzydłach
gdzie dzieciństwo
zaznaczyło już swój kres —
szukają wizji marzeń
znikających lat
pochłaniają dni
dobrowolnych wydarzeń —
ból w oczach
strzykawka w ręku drży
nad głową bylejakość
obojętnością triumfuje —
słowa miłości grzęzną w krtani
nie krążą w żyłach
opium tych słów nie potrzebuje —

Zło

Gdzie tamta
cudowna mądra młodzież
gdzie chłopcy dziewczęta
wspaniałych lat —
z nimi odeszło wszelkie piękno
kultura tradycje
obskórnym snobizmem
okrył się świat —
idziemy przez życie
z zadartym nosem
wulgaryzm przeraża bez miary
płyniemy tam gdzie nie ma
portu przeznaczenia
nikt nie wie czego chce
wstydzi się za nas matka Ziemia —
zło na które cierpimy
to nie siła złych
lecz słabość dobrych
których bez bólu niszczymy —

Podłość

Nadeszły wieki i taka chwila
że przy pomocy bogatych dworów
ku upadkowi Ojczyzna się schyla
wśród wewnętrznego sporu —
na politycznym wielkim jarmarku
każdy ujawnia to czynem
niosąc podłość na swym czole
bez żadnych obaw
że kiedyś dostanie tego po karku —
bez cienia racji
i prawnych podstaw
idą na wszystko gotowi
nawet gdy przyjdzie
pokroić na części
zdrowe i żywe ciało Sarmacji —

Paragraf

To dziwne
że wielka odwaga mi sprzyja
czasem wielkie oczy ma
jak paragraf
który nawet męczyznę powstrzyma
od czynienia wszelkiego zła —
jestem zwolenniczką prawa
wolnych uniesień
wymarzonych pragnień
ale nie teorii zakłamanych
im nie będę bić brawa —
żadnej przyszłości nam nie dają
nie licząc się z ich zdaniem
twierdzę
że racji absolutnie nie mają —
młodzi obudzą się wiosną
a skutek będzie taki
że bez patriotyzmu i miłości
skrzydła do odlotu
szybko wyrosną —

Zazdrość

Życie Polaków to żalosna nowela
mało kto zna ich historię od zarania
chaos panujący wszędzie
smutkiem twarze powleka —
wciskamy młodzieży
odwieczne rocznice
rozdrapujemy rany
budujemy żyjącym pomniki
zmieniamy place i ulice —
to jest ta wolna
Niepodległa —
jakie dajemy wzorce młodzieży
czy jesteśmy dumni jak inne kraje
tylko im zazdrościmy
dlatego młodzi stąd uciekają —
tym co o wolność walczyli
kraj odbudowali
serca boleśnie się wykrwawiają —

Emigracja

To smutne
że młodzi rzucają swą ziemię
gdzie latami wylęgał się
polskiego rodu rój —
wysiedlamy sami siebie
z zielonych sadów kwiecistych łąk —
nieważny dla nich
smutek w oczach matki
okrutny serca ból
i zapach polskich kwiatów
których nie będzie można zabrać
w siną dal —
stokrotki chabry bławaty
może to detale
lecz będzie kiedyś ich bardzo żal
albo się przyśnią różane krzaki
kwitnące pod oknami
jak w piosence
pod Monte Cassino
czerwone maki —

Polska ziemia

Stoję w miejscu potem błędzę
czy już nie odnajdę
właściwej drogi —
ogrzana nasza planeta
pieszczona wierszami
i słońca promieniem
rozsiewa taki stan błogi —
drzemie
w zapachu białych jaśminów
rozgrzewa krew
brzemienią zieloną oziminą
dźwiga korzenie starych drzew —
ile to razy przyjmowała
ciała ginących w boju ludzi
ukochana nasza Polska
mówiąca dziś tyloma językami —
przygarnia tubylców całego świata
jak Jej nie kochać
do końca życia będzie z nami —

Azyl

Wojny i terror niszczą narody
choroba głód niesprawiedliwość
wyciskają łzy —
godność nie broni dziś
praw człowieka
pozostawiony sam sobie
odrzuca marzenia i sny
musi w tym świecie jakoś żyć —
dwudziesty wiek to jarzmo krat
czy nowy będzie lepszy
miłością połączy nas
da azyl dla przyrody —
każdy z biciem serca czeka
kiedy pojednania zakwitnie kwiat —

Fatum

Wojny nadal trwają
na irackich drogach i nie tylko tam
zawszą wieje grozą
choć strzałów nie słycać —
ślemy modły do Boga
bo každy dzień taki ponury
a noc okrutnie cicha —
śmierć tyle krajów dotyka
rozciąga się groźnie obłudnie
na wszystkie strony świata
wschód zachód północ południe —
patrzą na to oczy
ludzkiego stworzenia
jak bardzo gnębiony jest biedny lud
niechaj go chroni ręka Boga święta
bo tam gdzie rosna krzyże
ból wznosi cmentarz —

Nadejdzie kara

Na pokaz ślemy nieszczerze modły
bo nie czynimy dobrych uczynków
dlaczego ten świat
niegdyś taki piękny
staje się coraz bardziej podły —
o nie
to nie świat lecz ludzie są źli
pomalowani diabelską szminką
brak im miłości
nie znają poświęcenia —
kiedyś nadejdzie kara
którą przygotowuje
nasza piękna
niezakłamana
polska ziemia —

Profanum Śmierci

Czy brak nam odwagi
by modlić się o pokój
czy tego nie chcemy —
buntownicy kształtów
zakłęci w geometrii Euklidesa
powołajmy nowe sacrum
dla całego Majestatu —
by lasy ocalały z pożogi
bo są wyrocznią piękna i ciszy
pachnącą po burzy
tobie i twemu bratu —
nie uciekajcie daleko
roztańczone drzewa
brońcie się przed toporami
pomożemy wam wrócić do natury —
łącząc się w pieśni zbiorowej
której korzenie w profanum śmierci
wołajmy Ave dla całej przyrody
a naszą nienawiść
pochłoną mchem obrosłe mury —

Duch Święty

Każdy zna swoje godziny
tonące w morzu słońce
zaspanym okiem
przez krepę mroku
czule spogląda —
modlitwy do Boga śle
o miłość prosi
nie sądzę że za wiele od nas żąda —
godzina milczenia
zadumania dobroci
czasem się zdarza
i pięknego śpiewu lub muzyki
chce słuchać —
uwolnijmy pamięć
z dziennego okucia
by odlecieć w przyszłość
łzami skropioną
na skrzydłach
Świętego Ducha —

Chwała

Powtarzajmy te słowa z miłością i stale
bo Ten który objawił się ciałem
jest prawdziwy
w Duchu Świętym
do nieba wzięty w chwale —
nadchodzą czasy odpadania od wiary
ku demonom się skłaniamy
nie myśląc że sumienie nieczyste
będzie napiętnowane —
młodzi
nie wchodzą w związki małżeńskie
nie przyjmują ciała Pana
takim dziś przedsięwzięciem
jest ludzkość zainteresowana —
nie lekceważę młodego wieku
lecz proszę
nie odchódźcie od bożej miłości —
zatracamy horyzont
nie znajdziemy za nim
wiecznej radości —

Zapora

synowi

Jesteś balsamem na strudzone lata
radością zbolełego serca
na dziś na jutro
cudownej miłości wonią —
Twoje oczy nie tracą blasku
przenikają mnie na wskroś ciepłem
gdy dotykasz dłonią —
czas przywołuje wspomnienia
tamtych pięknych dni
skalanych przez złych ludzi
a jednak te wichry
nie chłodzą Twego serca
nie zabarwiają smutkiem lic —
choć brniesz w trudzie
tkwimy jak zapora na rzece
jednym duchem
jednym głosem serca
dobry Bóg wspomůže
i zdrowiem oblecze —

Opowieści

piosenka

Już wieczór się zbliża
wiatr cicho szeleści
więc uśnij kochanie
moje drogie dziecko —
noc w blasku księżyca
lśniąca gwiazdami
przyniesie ci w darze
piękne opowieści
o ślicznej królewnie i krasnoludku
co dobre serce ma —
obłoki białe popłyną nad domami
zasieją kwiaty w twoim ogródku —
gdy rankiem
ciepłe słońeczko zaświeci
ze snu cię obudzi
będziesz radosna jak ptak —
z uśmiechem na ustach
powitasz ludzi
a mojej miłości nie będzie ci brak —

Dzień Babci

Słoneczny promyk
na krzyżu mojego okna siadł
rozprasza mroku cień —
jakby chciał powiedzieć
wstawaj śpioszku
dziś jest twojej Babci dzień —
podziękuj za serce
które kocha ogromnie
bo czas szybko przeminie
wejdiesz w dorosłe życie
a przeszłość zostawi
tylko trochę wspomnień —
daj Jej w podzięcie
blask oczu i ciepłe ręce
póki żyje nadzieja
świta
że Jej postać i uśmiech
każdym nowym rankiem
będzie cię witać —

Babcia

Cóż Ci Babciu mogę dać za to
że pieściłaś mnie
nawet gdy Cię coś bolało
pięknie uśmiechałaś się —
w Tobie było wsparcie ducha
finansowo też wspierałaś
tak mi Ciebie było żal
bo tej skromnej renty
niezbyt wiele miałaś —
dzisiaj jestem już panienką
więc co złe wybaczyć chciej
i jak wierną przyjaciółkę
w swoim dobrym sercu miej —

Bezkres

Przyjdiesz cichutko
w święto grudniowe
powtórzysz lekcję
bezkresną jak niebo —
ludzka niestałość serc nie odmieni
miłość będzie kwitła
zawsze tak samo
cudownym kolorem
jak nasze marzenie —
znów się zapalą świece twych oczu
i będą w pamięci trwać —
spragniona ust czerwieni
dotknę cię o zmroku
słowem oddechem poranną rosą —
pokocham na wieczność
aż po grób
by w myśli mej rósł
trwalszy od spizu
najmilszy twój posąg —

Jesień

Przychodzi jak co roku
a ja czuję się tak
jakbym patrzyła
na ostatnie promienie słońca —
gasną dni z nocami
wiatr kołysze wierzchołki drzew
czas dziwnie wlecze się bez końca —
mrok przytulony
do kamiennych murów
nie widzi
jak maleje i odpływa
czarnymi oknami —

Naród

Zapadł zmierzch
kopuły kolorowych grusz i jabłoni
powoli wsiąkają w mrok —
znika sen
gwałtownym ruchem
odwracam się od okna
łąą zachodzi wzrok —
rzeczywistość atakuje
na całej przestrzeni
boleśnie rani serce —
widzę noc i dzień
w jednym korowodzie
zdradę i nadzieję
na tym samym brzegu
jak błądzą w poniewierce —
kto mnie obudzi z majaków nocy
i przyśle coś pięknego —
ta myśl przede mną wciąż ucieka
Boże nie jestem zdolna dla tego kraju
zrobić niczego dobrego —

Rana

O nocy ciemna
nieprzenikniona
taka upojna prawdziwa
niesiesz ulgę ciału
pod twoim płaszczem
spokojnie odpoczywam —
siostró miłosierdzia
tkliwa kochana
usypiasz jak eter
po życia trudzie
gdy słońce gaśnie
zasklepia się rana
oddycham głęboko
póki dzień nie obudzi —

Oklaski

Jeśli zadziwią kogoś
wierszy moich bicze
słowa czasem mocno tnące
proszę
niech wyjdzie na ulicę
a zobaczy bied tysiące —
za drzwiami domów
usłyszy płacz i jęki
nieskoordynowane
nerwowe trzaski —
wówczas zrozumie
że wolałby usłyszeć
ludzkich dłoni oklaski —

Rzeczywistość

Słowa czasem nie mają znaczenia
bezlądnie fruwią obok treści
którą chcemy im nadać —
myśli krążą pod wrażeniem
nieprzewidzianej rzeczywistości
skorupa zaczyna odpadać —
niebo przeładowane deszczem
mętnieje
obrzucam je smutnym wzrokiem
jak strateg
dokonuję lustracji pola walki
oceniam warunki meteorologiczne
nie sięgając po sławę —
zagubiony promyk słońca
przedziera się przez korony drzew
rozjaśnia blaskiem niebo
półmrok gęstnieje
uspokaja tętniącą w żyłach krew —

Twardowski

Gdy nocą księżyc nas wita
uśmiechem rozjaśnia twarze
to już na pewno nadchodzi miłość
będziemy z nią chodzić
zawsze razem —
na ażurowej taflí nieba
pozawieszamy wszystkie troski
niech sobie robi z nimi co chce
wielmożny pan Twardowski —
Boga naszego globu
będziemy prosić o dar łaski
by wreszcie przyszło pojednanie
na które nie ma żadnego sposobu —

Radość

Nikt nie zabierze mojej radości
ni uśmiechu na co dzień
nawet gdy słońce uśnie na niebie
a księżyc twarz zasłoni chmurami —
błyszczące srebrem i złotem kontury
przekazą miłość która nie przemija
lecz odważnie płynie
nad naszymi domami —
nikt mnie nie poskromi
nic mnie nie ujarzmi
nie zabroni kochać
ludzkiego plemienia —
nie pragnę
majątku kariery rozgłosu
najbardziej pragnę
ludzkiej przyjaźni —

Wspomnienie radości

Pogasły lampy uliczne
a ja wciąż zasnąć nie mogę
myśli kołują w głowie
prowadzą do Boga
łączą ze świetlistą drogą —
myślę że chrześcijanin jest jak ptak
który nie przestaje śpiewać
nawet gdy silny wiatr wieje
bo wierzy w pomocne skrzydła
które dodają nadziei —
lecz my upraszczamy warunki życia
zamiast dorastać do ich trudności
a wszechpotężne zło wciąż się rozrasta
niszczy cudowne uczucie
dobra i miłości —
uczmy się od słoneczników
póki żyją do końca
mimo burz i deszczu
płonąc wielką radością
zwracają swe twarze do słońca —

Bumerang

„Wsiąść do pociągu bylejakiego”
ta piosenka jak bumerang
letnią porą wraca —
patrzę zauroczona
na barwne krajobrazy
białe baranki na niebie
wchłaniam zapachy wiejskiej zagrody
i woń świeżego kołacza —
jakie piękne są
zachody i wschody słońca
gdy lekko wychodzi
lub w horyzont się kładzie
chciałabym to oglądać codziennie
bez końca —
o właśnie znów zgasło
więc proszę w tę noc ciemną
niekończącej się podróży
choć garstką tej ziemi
podziel się ze mną —

Dziękuję

To biegnę to zwalniam
przyszłość pokoleń
jak ciężar
na ramionach czuję —
będę gotowa
gdy na mnie przyjdzie czas
więc za wszystko Ci
Panie Boże dziękuję —
wyjdę na palcach
zamknę cichutko
wieko z modlitwą
która w uszach dzwoni —
na rozkaz Twój
nikt mnie nie zatrzyma
nikt mnie nie dogoni —

POSŁOWIE

Zostałem poproszony o wyrażenie opinii na temat twórczości znanej wrocławskiej poetki Haliny Krysztoforskiej. Czynię to z prawdziwą przyjemnością, gdyż Jej twórczość jest wspaniałym przykładem poezji liryczno-intuicyjnej. Dlatego jestem głęboko przekonany o wyjątkowej wartości Jej wierszy.

Czym powinna być poezja? Na to pytanie wyczerpującej odpowiedzi nie można, rzecz jasna, udzielić, a jednak nie sposób przeoczyć głębokiej różnicy między językiem potocznym prozy a językiem poetyckim, polegającym na logicznym

wiązaniu i racjonalnej budowie zdań, by nie pozostać w rażącej dysproporcji do potencjału ekspresyjnych mocy, jakimi człowiek dysponuje.

Krysztoforska wyzwala z siebie dobro, posługując się językiem w swoisty sposób, aby przekazać coś, co może obudzić w czytelniku jego własne spostrzeżenia. Dzięki wysiłkowi twórczemu i talentowi, poszerza granice naszej wrażliwości. Świat w Jej oczach jest metafizyczną pustynią, na której kwitną kwiaty trudnej, a przecież osiągalnej miłości. Właściwie w każdym Jej wierszu wyczuwa się wielką tęsknotę za Nieodgadnionym Bogiem, prawdą, dobrem i szczęś-

ciem; jakiś kosmiczny smutek, a jednocześnie wiarę w sens zwykłych ludzkich doświadczeń.

Podobnie jak poeta Jerzy Omieciński, autor postawia do jednego z Jej tomików, uważam, że moje pióro jest zbyt tępe, by scharakteryzować te wspaniałe wiersze. Dlatego twórczość Haliny Krysztoforskiej, która cieszy się uznaniem wielu czytelników, zasługuje również na najwyższe uznanie wrażliwych krytyków.

IGOR WIECZOREK